

عنوان مقاله:

بررسی فقهی حقوقی ماده 66 منشور حقوق شهروندی

محل انتشار:

دومین همایش بین المللی حقوق علوم سیاسی و معارف اسلامی (سال: 1397)

تعداد صفحات اصل مقاله: 24

نویسندگان:

محمد نودری - مدیر گروه رشته فقه و مبانی حقوق دانشگاه قم

فرانک حیدری - دانشجو دکتری رشته فقه و مبانی حقوق دانشگاه قم

خلاصه مقاله:

انسان خود را اشرف مخلوقات و دارای شرف و کرامت و حیثیت می داند در دین اسلام برای کرامت و حیثیت و حقوق شهروندی انسانها جایگاه بسیار والایی را در نظر گرفته است که در آیات و روایات بسیاری احترام به انسانیت و به خصوص مومن را از جمیع محترمان بالاتر و ریختن آبروی او از جمله گناهان کبیره بر شمرده است. اعاده حیثیت عبارت است از بازگرداندن اعتبار، آبرو و حقوق سلب شده از بزه دیدگان (کلیه کسانی که دیگران حیثیت آنها را زایل کرده اند) و مجرمین و رفع کلیه محرومیت های حقوق اجتماعی و آثار ناشی از محکومیت قطعی کیفری پس از اجرای مجازات در مدت معین از سابقه محکوم علیه به صورتی که در قانون پیش بینی شده است اعاده حیثیت در واقع جبران خسارت معنوی وارده به اشخاص است و در اصل 171 قانون اساسی و ماده 25 قانون مجازات اسلامی مورد توجه واقع شده است. اعاده حیثیت غالباً در دو معنای عام و خاص به کار می رود در معنای عام اعاده حیثیت به معنای بازگرداندن اعتبار و آبروی خدشه دار شده یک شخصیت حقیقی یا حقوقی است. اعاده حیثیت خاص برگرداندن حیثیت سلب شده از محکومان است در این مفهوم منظور از حیثیت، اهلیت و صلاحیت قانونی است و هدف از اعاده حیثیت بر طرف کردن محرومیتها و ممنوعیت های اعمال شده به محکوم علیه است. در این مقاله سعی بر آن شده اعاده حیثیت محکومان و متهمان به استناد ماده 66 منشور حقوق شهروندی بررسی شود دلایل و راهکارهای اعاده حیثیت به هر دو قشر از بعد فقهی حقوقی مورد بررسی قرار گیرد.

کلمات کلیدی:

اعاده حیثیت، متهم، محکوم

لینک ثابت مقاله در پایگاه سیویلیکا:

<https://civilica.com/doc/869365>

